

Arrest

nr. 136 942 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit de gemeente Pejë en bent u Kosovaars staatsburger. In 1992 en 1993 kreeg u twee oproepingsbrieven om uw legerdienst te vervullen, maar dankzij een buurman kon u er telkens onderuit komen. U werd wel verschillende keren door de politie opgepakt en vastgehouden om u te overtuigen als vrijwilliger in Bosnië of Kroatië te gaan vechten, wat u niet deed. Toen u een derde oproepingsbrief voor het leger kreeg, besloot u het (voormalige) Joegoslavië te verlaten. Op 16 juni 1994 vroeg u een eerste maal asiel aan in België.

U verklaarde dat u van school werd gestuurd, dat Serviërs bij jullie thuis naar wapens zochten, dat u tijdens politiecontroles slecht werd behandeld, dat u bij verstek veroordeeld was omdat u regelmatig een illegaal opgerichte Albanese school bezocht en dat u door het leger werd opgeroepen in Bosnië-Herzegovina te gaan vechten. Op 16 juni 1994 werd uw asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk verklaard omdat uw aanvraag ongegrond was. Op 17 juni 1994 diende u een beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, maar u daagde niet op om uw asielmotieven nader toe te lichten. Op 24 maart 1995 bevestigde het Commissariaat-generaal de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. U verliet België en verbleef eerst nog een aantal weken in Albanië alvorens u naar Kosovo terugkeerde. Daar werd u niet langer opgeroepen om in het leger te dienen. Na de oorlog dacht u dat het veel beter zou worden in Kosovo, maar leden van de partij AAK (Aleanca për Ardhmërinë e Kosovës, The Alliance for the Future of Kosovo) lieten u niet met rust. U kon niet zomaar werken en moest ook een deel van uw inkomen afstaan. U besloot daarom een tweede keer Kosovo te verlaten en u vroeg op 19 maart 2002 een tweede maal in België asiel aan. U verklaarde onder meer in 1998 ingelijfd te zijn geweest in het Joegoslavische leger. In 1999 ging u er samen met een vriend vandoor. U vroeg asiel aan omdat u de consequenties vreesde van uw vlucht uit het leger. Op 25 maart 2002 werd uw asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk, want ongegrond, verklaard. Op 26 maart 2002 diende u tegen deze beslissing een beroep in bij het Commissariaat-generaal, dat deze weigeringsbeslissing op 30 april 2002 bevestigde, onder meer op basis van de vaststelling van het bestaan van een amnestiewet voor deserteurs. Uw beroepen tot schorsing en tot nietigverklaring bij de Raad van State werden op 12 december 2005 verworpen. Intussen was u in oktober 2003 vrijwillig naar Kosovo teruggekeerd. U sloot zich aan bij de AAK en hielp bij verkiezingscampagnes. In Kosovo leerde u uw huidige partner, S. J. (...) (O.V. (...)) kennen. Samen kregen jullie drie kinderen, A' (...), A'' (...) en A. (...). In 2011 merkten jullie dat jullie zoon A. (...) erg zwak werd. Jullie brachten hem naar het ziekenhuis, waar ze zijn problemen gedurende vier of vijf maanden linkten aan zijn stoelgang. Pas in januari 2012 werd bij A. (...) een tumor ontdekt. Jullie gingen naar een privéziekenhuis en daar werd jullie aangeraden naar Servië of naar Slovenië te gaan. In januari 2012 gingen jullie met A. (...) naar een ziekenhuis in Belgrado (Servië) omdat de arts in Kosovo niet over de nodige middelen beschikte. Gedurende tien dagen werden in Servië allerlei onderzoeken gedaan en kwam men tot de constatacie dat A. (...) aan Neuroblastoma (vorm van kanker) lijdt. Later werd hij terug naar Servië gebracht, waar hij chemotherapie kreeg tot midden mei 2012. Dit alles kostte veel geld en u klopte voor financiële steun aan bij de AAK. Hier werd u echter niet geholpen en u besloot zich niet langer in te laten met de AAK. Ondertussen moest uw zoon terug naar Belgrado om er geopereerd te worden, waarna hij terugkeerde naar Kosovo. Daar werd hij ernstig ziek. U zocht steun via de media om extra geld in te zamelen voor de behandeling van uw zieke zoon, maar dit leverde niet voldoende op. Uw zoon moest immers terug naar Belgrado om er een soort megatherapie te volgen die 50 000 euro zou kosten. Aangezien jullie dit bedrag niet bijeen hadden gekregen, besloten jullie naar België te gaan in de hoop dat uw zoon hier geholpen kan worden. Op 10 maart 2014 vroegen jullie in België asiel aan wegens de medische problemen van jullie zoon.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, d.d. 14 maart 2011; uw rijbewijs, d.d. 22 december 2008; uw lidkaart van de AAK, d.d. 9 oktober 2002; uw geboorteakte, die van uw partner en kinderen, d.d. 29 februari 2012, 2 november 2012, en 12 februari 2014; een attest van gezinssamenstelling, uitgereikt op 2 november 2012 in Pejë; drie medische attesten van Kosovo, d.d. 8 februari 2012, 15 februari 2012 en 3 mei 2012, een medisch attest van Novi Beograd (Servië), d.d. 6 februari 2012, en twee medische rapporten van België, d.d. 18 maart 2014 en 5 juni 2014, alle met betrekking tot de gezondheidsproblemen van uw zoon.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en de stukken in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Kosovo in 2014 enkel en alleen te hebben verlaten ten gevolge van de medische problemen van uw zoon. Uw zoon lijdt aan Neuroblastoma (kanker) en heeft hiervoor een specifieke behandeling nodig die hij in Kosovo niet kan krijgen (CGVS, p. 10, 12). In Servië is deze behandeling wel voor handen, maar dit kost heel veel geld, wat u niet langer heeft (CGVS, p. 11-12). U besloot daarom met uw gezin naar België te gaan en hier asiel aan te vragen. Als uw zoon beter is, kunnen jullie naar Kosovo terugkeren (CGVS, p. 13).

Wat betreft de medische problemen van uw zoon, die u staft met een aantal attesten, heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming niet terecht kon voor afdoende hulp bij de Kosovaarse

gezondheidsdiensten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw zoon in Kosovo bij verschillende dokters en specialisten terecht kon en er ook chemotherapie kreeg (CGVS, p. 10-11). Voor een meer specifieke behandeling werden jullie evenwel doorverwezen naar Servië of Slovenië. Dat de Kosovaarse artsen uw zoon niet konden behandelen had dan ook te maken met het niet voor handen zijn van specifieke apparatuur en logistiek, zoals de artsen u ook verklaarden (CGVS, p. 10). Dat de artsen uw zoon in Kosovo niet optimaal konden helpen, duidt dan ook niet op een laksheid of onwil van de Kosovaarse gezondheidszorg. Verder verklaarde u nog dat de behandelingen erg duur zijn en u ze niet langer kan betalen (CGVS, p. 10, 12). Dit is echter een probleem van louter economische aard dat niet ressorteert onder de toepassingsfeer van de Vluchtelingenconventie of onder de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming. Wat de medische problemen van uw zoon betreft dient te worden vastgesteld dat deze problemen dan ook geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Belgische Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande beslissing. Uw identiteitskaart, rijbewijs, geboorteakte en deze van uw partner en kinderen, en het attest van gezinssamenstelling bevatten enkel maar persoonsgegevens van u, uw partner en kinderen, die niet ter discussie staan. De medische attesten en rapporten uit Kosovo, Servië en België staven de gezondheidsproblemen van uw zoon, die evenmin door mij worden betwist, maar werpen geen ander licht op de bevinding dat deze problemen op zich geen verband houden met de criteria uit de Vluchtelingenconventie noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de partner van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar partner.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, betreffende de vluchtelingenstatus, beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel, betreffende de subsidiaire beschermingsstatus, voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2.1. Verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift zich ervan bewust te zijn dat er in hun hoofde geen gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenwel zijn zij van mening in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partijen bemerken dat de ernst van de gezondheidstoestand van hun zoon A. alsmede de heersende sanitaire en sociale situatie in hun land van herkomst, een reëel risico inhoudt voor diens leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, *“in de betekenis van artikel 9ter”* van de vreemdelingenwet. Tevens verwijzen verzoekende partijen naar de inhoud van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, waarin bepaald wordt dat ernstige schade bestaat uit *“foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst”*. Verzoekende partijen benadrukken dat het om een ziekte gaat die bij gebreke aan behandeling het risico inhoudt op een schending van artikel 3 EVRM. Immers zou A. een onmenselijke en vernederende behandeling ondergaan indien er geen zekerheid kan bestaan over het feit of hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een medische behandeling zal kunnen krijgen. Vervolgens herhalen verzoekende partijen hun relaas aangaande de ziekte van hun zoon, stellende dat hieruit duidelijk de uitermate ernstige situatie van A. blijkt. Verder stellen verzoekende partijen dat zelfs indien het gegeven dat A. niet de noodzakelijke behandeling kan krijgen in zijn land van herkomst niet te wijten is aan een onwil van de artsen, maar aan een gebrek aan middelen, het een vaststaand feit blijft dat A. niet kon geholpen worden in zijn land van herkomst en verscheidene malen naar Servië diende te reizen, hetgeen uitputtend is voor een ernstig ziek kind. A. zal bij terugkeer dan ook het slachtoffer worden van een vernederende behandeling daar hem niet de juiste behandeling kan gegeven worden en A. omwille van deze reden zal te komen overlijden. Bovendien menen verzoekende partijen dat het gegeven dat A. niet de noodzakelijke behandeling kan krijgen in Kosovo vooral te maken heeft met een gebrek aan specialisatie van de artsen in Kosovo en niet met het gebrek aan financiële middelen.

2.2.2.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verwerende partij terecht heeft besloten dat de problemen van verzoekende partijen geen verband houden met de criteria inzake subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad wijst hierbij op de inhoud van artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*. Aan verzoekende partijen kan derhalve onmogelijk de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de medische problematiek van hun minderjarige zoon A. worden toegekend daar zij inzake deze medische problemen een beroep kunnen doen op artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Indien verzoekende partijen een verblijfsmachtiging wensen te bekomen op basis van medische gronden, dienen zij hiertoe dan ook de geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet te volgen.

2.2.3. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partijen noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.4. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT